

have for at overtage Panter, der vil medføre, at den hellere vil lide et lille Tab strax end at speculere paa Conjunctioner, der muligviis ikke ville indtræde. Jeg skal derfor paa det Varmeste anbefale dette Forslag, som jeg troer, vil være til Gavn for Creditforeningen, som ikke vil skade dens Virksomhed og skaffe dem, der paa Grund af Begunstigelsen i § 3 ville anlægge deres Papirer deri, navnlig offentlige Stiftelser og Overformhinderier, en Betyggelse, som jeg ellers ikke troer, at de i en saa fuldstændig Grad vilde have.

Gad: Jeg skal blot hertil gjøre den ganske korte Bemærkning, at det Formaal, som det ærede Medlem med Hensyn til Usviklingen af Forretningerne har tilsigtet ved dette Forslag, kan naaes paa en anden Maade og paa en Maade, som slet ikke indeholder de af mig paapegede Misligheder. Men dernæst skal jeg sige, at naar det ærede Medlem — han begrundede det ikke nærmere, og jeg troer heller ikke, det kan begrundes nærmere — meente, at Forslaget vilde virke til, at der under rolige Tidder iagttoges særlig Forsigtighed, saa troer jeg ikke, det bliver Tilfældet. Bestyrelserne for den Slags Anstalter tænke ikke ved deres Bestyrelse paa særegne Forhold. Det er Noget, som altid er Tilfældet, at man anstiller sine Beregninger og Betragtninger efter nogenlunde ordinaire Forhold; dette ere Bestyrelserne ogsaa saa meget mere berettigede og forpligtede til, som det jo i Reglen vilde være meget urigtigt, hvis de i væsentlige Henseender gik ud fra at anordne Forretningerne efter aldeles extraordinaire Forhold. Jeg skal ogsaa sige, at med Hensyn til det Kjendskab, jeg har til den engelske Bankbill — og jeg kjender dog en Deel til de Sager — er jeg fuldstændig overbevist om — og det er forøvrigt en Overbeviisning, hvori jeg støttes af alle Englands betheligere Deconomer — at den Bestemmelse, til hvilken jeg har sigtet, ikke har bevirket Nogetsomhelst der i den omtalte Retning, og hvormegen Paassjønneelse man end i andre Henseender maa yde Bankbillerne af 1844, saa er dog denne Bestemmelse absolut uheldig. Naar man derfor endnu ikke er kommen bort fra den, saa er det vistnok især, fordi man overhovedet

i England er overordentlig forsigtig med at røre ved saadanne Forhold, som engang ere slaaede fast.

Tscherning: Det ærede Medlem overseer, at vi have en Creditlov, som selv siger, at der ikke maa være circulerende Gjældsfor- skrivninger fra Creditinstituter, for hvilke de ikke have Pantebreve; altsaa, saasnart de overtage en Eiendom, saa skal der, hvis man vil følge Loven strengt, Bogstav for Bogstav, strax indløses ligesaamange Gjældsfor- skrivninger, som Pantebrevet lyder paa. Naar nu det ærede Medlem siger: 3 Tidernes Løb har man overseet eller ikke overholdt denne Bestemmelse strengt, saa svarer jeg: Der er ingen Lov, der frigjør detsfra, og ingen ministeriel Skrivelse kan frigjøre detsfra. Hvad er det, som altsaa her skeer? Det er tværtimod en Lettelse, som gives til dette Institut, idet man paa en meget mild Maade definerer den meget strenge Bestemmelse i den almindelige Lov. Naar det ærede Medlem havde klaget over Loven af 1850 og Creditforeningerne i det Hele, og sagt, at Punktet c deri kunde føre til de Ulemper, som han nævnte, idet han henviste til Bankforholdene i England, — der forøvrigt ikke svare til disse Forhold, men det kan være det Samme, Ex- emplet kan nok anvendes —, saa kunde jeg have forstaaet det; han skulde da have holdt sig til Loven og sagt: Den maa lempes, men saa skulde han tillige vende sig til os og sige: Tak, fordi de Herrer have gjort Dem Umage for at lempe den; — thi det er Tilfældet her, det er en Lempelse, der gives dette Institut, medens det med Hensyn til de andre staaer til Ministeren, naar han vil, at tvinge dem til at ind- drage ligesaamange Gjældsfor- skrivninger, som de sidde inde med Panter. Efter Udtrykkene i Loven er det nemlig klart, at der skal være Mænd, der sthybe til Foreningen saa og saa- meget, og denne Fordring er ikke tilfredsstillt og slybestgjort, naar Creditforeningen slybder til sig selv. Det ærede Medlem maa tage i Betragtning, at Loven er meget strengere end dette Forslag; det er en mild slybestgjørelse af en Bestemmelse i Loven, som man har seet ikke i Praxis lader sig strengt slybestgjøre uden den største Banstielighed. Naar det ærede